

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **M. V** zastoupena Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 2. 2016, č. j. 17 A 77/2014 - 50,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 8. 2014, č. j. MMP/170511/14, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měla dopustit tím, že dne 27. 4. 2014 v době okolo 12:58 hod. jako řidička motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, v Plzni na ulici Rokycanská, ve směru do centra města (v prostoru před křižovatkou s ulicí Jiřínovou) překročila nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 20 km/h (po odečtení odchylky laserového rychloměru 3 km/h), přičemž předmětného přestupku se dopustila v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé. Citovaným rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žalobkyně uznána vinnou také ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se měla

dopustit tím, že při řízení motorového vozidla při sobě neměla řidičský průkaz. Za spáchání uvedených přestupků jí správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 3.750 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na 1 měsíc a náhradu nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 10. 2014, č. j. DSH/12334/14 (dále „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni.

[4] V žalobě poukazovala na nedostatečnost dokazování a zpochybňovala správnost provedeného měření. Není vyloučeno, že žalobkyně překročila rychlost v obci o méně než 20 km/h, čímž by se dopustila méně závažného přestupku. Ve věci rozhodovaly osoby, které nebyly oprávněnými úředními osobami. Žalobkyně poukázala i na vady v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

[5] Krajský soud žalobu zamítl. Podle jeho názoru správní spis poskytuje dostatečný podklad pro závěr, že žalobkyně překročila nejvyšší dovolenou rychlost. Krajský soud stejně jako správní orgány vyšel z fotografie z měřicího zařízení, z oznámení o přestupku, s nímž koresponduje úřední záznam policistů, a ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů (pprap. M. B., ppap. J. B.). Podle krajského soudu nedošlo k žádným vadám při měření rychlosti. Krajský soud neshledal důvodné námitky poukazující na nedostatky prvostupňového rozhodnutí, resp. jeho výroku. Podle krajského soudu je výrok rozhodnutí v souladu s § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Nedůvodnou shledal krajský soud i námitku, že by ve věci rozhodovaly osoby, které nebyly oprávněnými úředními osobami. Krajský soud tedy neshledal žádnou z námitek důvodnou a žalobu zamítl.

III.

[6] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností.

[7] Stěžovatelka předně brojila proti dokazování v dané věci. Závěr o spáchání přestupků není založen na spolehlivých a nevyvratitelných důkazech. Poukázala na vady fotografie z měřicího zařízení. V řízení nebylo prokázáno, že rychlost byla změřena certifikovaným měřicím zařízením. Správní orgány dále nedisponovaly podkladem, ze kterého by bylo možno dovodit, že by se stěžovatelka stejného přestupku dopustila opakovaně během 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců.

[8] Krajský soud nesprávně posoudil i otázku právní kvalifikace skutku, neboť nezohlednil možnou nepřesnost měřicího zařízení. Mělo by být přikročeno k mírnější právní kvalifikaci skutku, a tedy i k mírnějšímu trestu.

pokračování

[9] Krajský soud také pochybil, když nepovažoval rozhodnutí správního orgánu za vadné a nezákonné. Stěžovatelka měla být uznána vinnou z konkrétního skutku, což se nestalo. Formulace výroku předmětného rozhodnutí je nesrozumitelná. Rovněž poukázala na rozpor v časových údajích relevantních listin. Na fotografii z měřicího zařízení je uveden čas měření 12:58:25, zatímco v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno pouze „*okolo 12:58*“.

[10] Konečně poukázala i na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu z důvodu, že řádně nevypořádal námitku poukazující na to, že ve věci rozhodovaly neoprávněné úřední osoby.

[11] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a žalovanému uložil povinnost uhradit náklady řízení.

IV.

[12] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s názorem krajského soudu. Nesouhlasil s argumenty uvedenými v kasační stížnosti a setrval na svém vyjádření k žalobě. Současně sdělil, že v případě úspěchu ve věci nebude uplatňovat náhradu nákladů řízení před soudem.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelka v kasační stížnosti poukazovala na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu.

[16] Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“*. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: *„Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody*

o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“. Nejvyšší správní soud též vyslovil v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“. Judikatuře Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, který byl uveřejněn pod č. 689/2005 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je jinak společný závěr, že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá“.

[17] Nejvyšší správní soud s poukazem na shora uvedené konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze okolnost, že obsah odůvodnění rozhodnutí správního soudu v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči tomuto rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

[18] Napadený rozsudek výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní názor vyslovený žalovaným za správný a naopak, z jakých důvodů shledal nedůvodnými žalobní námitky stěžovatelky. Krajský soud se vypořádal i s námitkou, ve které stěžovatelka namítla, že ve věci rozhodovaly neoprávněné úřední osoby. Stěžovatelka tuto námitku formulovala v žalobě jen velmi obecným způsobem a krajský soud nepochybil, pokud ji v této rovině vypořádal (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 59). Nejvyšší správní soud si samozřejmě dokáže představit podrobnější odůvodnění rozsudku, v daném případě jej však považuje za dostačující.

[19] Stěžovatelka dále brojila proti skutkovým zjištěním správních orgánů a krajského soudu. Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného

pokračování

v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplývá přesvědčivý závěr, že se přestupky staly a že se jich dopustila stěžovatelka. Jedná se zejména o záznam o přestupku obsahující fotografii z měřicího zařízení MicroDigiCam LTI, oznámení o podezření ze spáchání přestupku, úřední záznam a výslechy svědků – policisty, který prováděl předmětné měření (pprap. M. B.) a dalšího zasahujícího policisty (pprap. J. B.). Listiny založené ve správním spisu je nutno v daném případě považovat za plně postačující pro závěr o spáchání předmětných přestupků stěžovatelkou (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.). Námitky, jež stěžovatelka následně v průběhu správního řízení uplatňovala, nebyly způsobilé důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupcích. S jejími námitkami se správní orgány přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám.

[20] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitkám, ve kterých stěžovatelka poukazovala na nesprávnost provedení měření. Jak vyplývá ze správního spisu, měření bylo provedeno ověřeným měřicím zařízením, měření prováděl policista dopravního inspektorátu Policie ČR (pprap. B.), tedy osoba, jejíž oprávnění k měření rychlosti plyne přímo ze zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011 - 54). Jak přitom vyplývá z ověřovacího listu předmětného měřicího zařízení, který je založen ve správním spisu, tento list vydal Český metrologický institut. Potvrzuje se v něm, že měřicí zařízení lze používat pro měření rychlosti silničních vozidel. Číslo měřicího zařízení v něm uvedené koresponduje s číslem uvedeným v záznamu o přestupku. Ověření měřicího zařízení proběhlo dne 3. 4. 2014, tedy necelý měsíc před tím, než se stěžovatelka dopustila předmětného přestupku, tj. dne 27. 4. 2014. Podle ověřovacího listu přitom ověření bylo platné až do 2. 4. 2015. Jak přitom vyplývá z judikatury k předmětnému měřicímu zařízení, pokud by měření bylo provedeno vadně, resp. došlo k chybě při měření rychlosti, nemělo by to za následek nepřesný výsledek měření, ale na displeji přístroje by se objevila zpráva o chybě a ke změření rychlosti by vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 1. 2013, č. j. 3 As 82/2012 - 27).

[21] Lze tedy souhlasit s krajským soudem, že z provedení dokazování žádné okolnosti o nesprávnosti provedení měření zjištěny nebyly. Potenciální nepřesnost měření je navíc zohledněna v odchylce „- 3 km/h“, která naměřenou rychlost ve prospěch řidiče redukuje. Nebyl proto dán důvod k doplnění dokazování (např. výslechem zástupce z Českého metrologického institutu, vyžádáním návodu k obsluze měřicího zařízení apod.). Důkazy založené ve správním spisu představují dostatečný podklad pro závěr, že stěžovatelka uvedený přestupek spáchala a bylo možno ji shledat vinnou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 - 39).

[22] Na závěru o tom, že došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti měřeného vozidla, nemůže podle Nejvyššího správního soudu nic změnit skutečnost, že údaje o

měření nejsou součástí fotografie z měřicího zařízení, ale nacházejí se v textové části umístěné pod touto fotografií. Z těchto údajů (které jsou uvedeny na jedné straně A4) jednoznačně vyplývá, že maximálně dovolenou rychlost překročilo vozidlo tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, tedy vozidlo, které je uvedeno i ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Poukazovala-li stěžovatelka na absenci záměrného kříže na fotografii, odkazuje Nejvyšší správní soud na rozsudek krajského soudu a doplňuje, že na fotografii není uvedeno žádné jiné vozidlo, se kterým by mohlo být vozidlo stěžovatelky zaměněno. Z fotografie vyplývá, že rychlost překročilo vozidlo řízené stěžovatelkou, která je navíc zachycena i na další fotografii. Policista provádějící měření se k provedení měření a k souvisejícím otázkám zmocněnce stěžovatelky vyjádřil vyčerpávajícím způsobem, přičemž potvrdil správnost provedení měření, jakož i to, že měřicí zařízení bylo namířeno správně.

[23] Nejvyššímu správnímu soudu není zřejmé, z jakého důvodu stěžovatelka nebrojila proti správnosti měření rychlosti poté, co byla zastavena zasahujícím policistou. Stěžovatelka bezprostředně po spáchání předmětného přestupku nebrojila proti správnosti provedení měření. Stěžovatelka svým podpisem stvrdila údaje uvedené v oznámení o podezření z přestupku. Ani v odvolacím řízení nezpochybňovala správnost provedení měření. Nejpozději po vydání prvostupňového rozhodnutí, v němž dospěl správní orgán k závěru, že stěžovatelka přestupek spočívající v překročení maximálně dovolené rychlosti spáchala, muselo být přitom stěžovatelce jasné, že existují důkazy prokazující její vinu. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému rozhodnutí na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v odvolacím řízení. Jinak se stěžovatel zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení. Navíc se může teprve *ex post* podaná obrana ve vztahu k chybám měření jevit dle kontextu věci i jako účelová (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, či ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115). Tak je tomu i v dané věci.

[24] Na základě shora uvedeného nelze se stěžovatelkou souhlasit ani v tom, že byl dán důvod přistoupit k mírnější právní kvalifikaci, resp. k nižšímu trestu. I po odečtení maximální zákonné odchylky (+/- 3 km/h) stěžovatelka překročila nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 20 km/h, čímž jednoznačně naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu.

[25] Stěžovatelka dále popírala závěr správních orgánů a krajského soudu o tom, že by se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu dopustila opakovaně během 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců. Ani tato námitka není důvodná. To, že se stěžovatelka v posledních dvanácti měsících dopustila uvedeného přestupku, vyplývá z její evidenční karty řidiče, která je součástí spisu a bezesporu představuje dostatečný listinný důkaz, jak správně dovodil krajský soud. Z této karty vyplývá, že se stěžovatelka dne 13. 9. 2013 (tedy v požadované době 12 měsíců před spácháním předmětného přestupku, k němuž došlo dne 27. 4. 2014) dopustila přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona o silničním provozu. Ostatně podle svědecké výpovědi zasahujícího policisty (pprap. B.) stěžovatelka sama na místě přestupku zasahujícím policistům sdělila, že se stejného přestupku během uplynulých 12 měsíců dopustila, což následně v průběhu správního řízení nezpochybňovala.

pokračování

[26] Stěžovatelka dále namítla pochybení krajského soudu, pokud nepovažoval rozhodnutí správního orgánu prvního stupně za nesrozumitelné a nepřezkoumatelné. Poukázala i na vady ve výroku prvostupňového rozhodnutí.

[27] Uvedeným námitkám Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je srozumitelné a přezkoumatelné. Rozhodnutí obsahuje všechny zákonné náležitosti a plně odpovídá zákonu. Poukazovala-li stěžovatelka na nedostatky výroku rozhodnutí, konstatuje Nejvyšší správní soud, že podle § 77 zákona o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce.

[28] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014 - 37, uvedl, že „[s]myslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Přitom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí“.

[29] Výše uvedeným povinností správní orgán prvního stupně jednoznačně dostál. Z výroku rozhodnutí vyplývá, kdy a kde se stěžovatelka dopustila předmětného protiprávního jednání, tak aby nebylo možno jej zaměnit s jednáním jiným. Správní orgán prvního stupně mj. uvedl, že stěžovatelka dne 27. 4. 2014 v době okolo 12:58 hod. jako řidička motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, v Plzni na ulici Rokycanská, ve směru do centra města (v prostoru před křižovatkou s ulicí Jiřinovou) překročila nejvyšší dovolenou rychlost 50 km/h o 20 km/h (po odečtení odchylky laserového rychloměru 3 km/h), přičemž předmětného přestupku se dopustila v období 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců podruhé. Stejně tak je ve výroku řádně popsáno i druhé protiprávní jednání (absence řidičského průkazu), které bylo z logiky věci zjištěno po zastavení stěžovatelky policistou pro překročení maximální dovolené rychlosti na uvedeném místě a v uvedený čas. Ve výroku je uveden i druh a výměra sankce, která byla stěžovatce uložena. Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelkou ani v tom, že by formulace uvedené ve výroku byly nejednoznačné, či nesrozumitelné. Ostatně obsáhlá polemika stěžovatelky svědčí o tom, že stěžovatelka bezpečně porozuměla obsahu výroku, jinak by široce rozvedených argumentací nebyla schopna.

[30] Stěžovatelka dále poukázala na rozpor v časových údajích. Na fotografii z měřicího zařízení je uveden čas měření 12:58:25, zatímco v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je uvedeno pouze „okolo 12:58“. Nejvyšší správní soud není názoru, že by se jednalo

o rozpor, pro který by bylo nutno zrušit rozhodnutí správního orgánu. Údaj uvedený na fotografii je pouze konkrétnější než údaj uvedený v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Jak již bylo výše uvedeno, hlavním cílem uvedení časového údaje ve výroku rozhodnutí je zamezit příp. záměně s jiným jednáním. Uvedený cíl byl v daném případě naplněn.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal pro věc relevantní tvrzení, která se nedotýkala merita dané věci (např. tvrzení poukazující na nutnost sjednocení výroků všech správních orgánů v České republice atp.). Nejvyšší správní soud v daném případě posuzoval konkrétní rozsudek krajského soudu, resp. předcházející rozhodnutí správních orgánů, a v rámci kompetence svěřené mu právní úpravou neshledal, že by krajský soud, či správní orgány pochybily v intenzitě, pro kterou by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit.

[32] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly. Ostatně žádné náklady ani nepožadoval.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. července 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu